

скрият до голямата круша, Лисана остави лисичетата и избърза да пресрещне хитрия Спас. Тя отиде далече от голямата круша, избра един завой на пътя и легна.

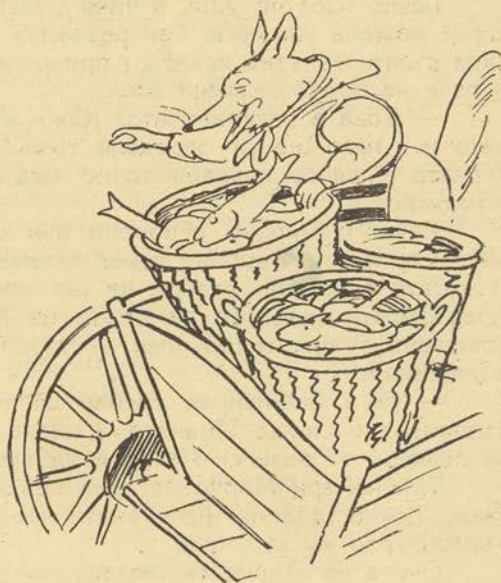
Спас, облегнат на пълните кошове, дърпаше лютивия дим от луличката си. Като стигна завоя, той видя лисичия гръб и се усмихна. Отмина, като си мърмореше:

— Е-хе, позната дяволия!

Лисана очакваше това и остана доволна. Тя изтича по околни пътеки и отново се просна като мъртва до един завой. Отново Спас я видя, махна ръка и отмина. Радостта на Лисана стана двойна. Тя забърза наоколо и като стигна голямата круша легна. Нито диша, нито шава...

Този път колата спре. Спас извади лулата от устата си, подмигна леко и отсече:

— Изглежда има мор по лисиците! За една кожа да слизам от колата беше глупаво! И за две не струваше! Но три кожи! Ох, леле!..

Спас се огледа и се увери, че никой няма наблизу да му открадне рибата. Запъна колата, хвърли бързо лисицата върху кошове и затича назад. Когато се скри зад завоите, Лисана се изправи над пълните кошове, привика децата си, и като изсипваше мренките и шараните в безбройните кошници и кошове, донесени от лисичетата, тя повтаряше:

— Който се лакоми много, губи и това което има!.. Който се лакоми много губи и това което има!..

Аспарух Иванов